

KU 27

คณะเกษตร : จากอดีตสู่ปัจจุบัน

สุวิทย์ เตียรทอง

ปี พ.ศ. ๒๕๐๐ พวกเราก้าวเข้ามาเป็น นิสิตใหม่คณะเกษตร คณะที่ใหญ่ที่สุดของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะที่เพิ่งจะเปลี่ยนชื่อ จากคณะกสิกรรมและสัตวบาล มาเป็นคณะเกษตรได้แค่ ๒ ปี เปลี่ยนชื่อปริญญา จากกสิกรรมและสัตวบาลบัณฑิต (กส.บ) มาเป็นวิทยาศาสตรบัณฑิต หรือ คำย่อ วท.บ. (เกษตรศาสตร์) เป็นรุ่นที่ ๒ เช่นกัน พวกเราเป็นนิสิตรุ่นแรกของมหาวิทยาลัย ที่มีการคิดคะแนนเฉลี่ยจากระบบอังกฤษ (คิดคะแนนด้วยเปอร์เซ็นต์) มาเป็นระบบอเมริกัน (คิดคะแนนเป็นเกรด) นิสิตปี ๑ ในปี ๒๕๐๐ มีรุ่นพี่ปีสุดท้าย ที่จะจบการศึกษาพร้อมกันถึง ๒ รุ่น คือพี่ปี ๔ (KU 24) และพี่ปี ๕ (KU 23) พวกเราจึงถูกรับน้องอย่างอ่วมมอหัย พวกเราเป็นรุ่นที่เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในช่วงที่มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารสูงสุด คือ ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีอย่างกระชั้นชิด จากหม่อมหลวงชูชาติ กำภู มาเป็นศาสตราจารย์อินทรี จันทรสสถิตย์ ในช่วงเวลาเพียงไม่กี่เดือน คิดย้อนหลังไปก็โง่หาย เพราะพวกเราเองก็คือส่วนหนึ่งของสาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เราคาดไม่ถึงเช่นกัน

คณะเกษตรยังใหญ่มาแต่อดีต

พวกเรานิสิตที่เข้ามาเรียน เป็น KU 27 ในคณะที่ตั้งขึ้นมาพร้อมกับการก่อกำเนิดของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ความยิ่งใหญ่ของคณะเรา ที่ผลิตบัณฑิตทางด้านเกษตรศาสตร์เป็นแห่งแรกของประเทศไทย ถึงขั้นมีผู้สอบชั้น ม.๔ เป็นที่ ๑ ของประเทศไทย สายวิทยาศาสตร์ สมัครเลือกเข้าเรียนในคณะกสิกรรมและสัตวบาล เป็นอันดับ ๑ ท่านผู้นี้ คือ นายกระจ่าง พันธุนาวิน ซึ่งสอบได้ที่ ๑ ของประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๙ จากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เลือกสอบเข้าเรียนในคณะกสิกรรมและสัตวบาลเป็นอันดับ ๑ จึงเป็น KU รุ่น ๑๖ ท่าน คือ ศ.ดร.กระจ่าง พันธุนาวิน อาจารย์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และภายหลังได้โอนมาเป็นอาจารย์ของมหาวิทยาลัยมหิดล ความยิ่งใหญ่ของคณะเกษตรแม้กระทั่งในปัจจุบัน คณะเกษตรของเรา ก็มีส่วนที่ทำให้มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้รับการจัดอันดับ (Ranking) ความเป็นเลิศทางวิชาการด้านเกษตรศาสตร์และป่าไม้ จาก Quacquarell Symonds (QS) ประเทศอังกฤษ เป็นอันดับ ๑ ของกลุ่มประเทศอาเซียน และเป็นอันดับ ๔๗ ของโลกในปี ค.ศ. ๒๐๑๖

ชาว KU 27 คณะเกษตรเมื่อแรกเข้า

จากรายชื่อและภาพในหนังสือพระพิรุณฉบับรับน้องใหม่ ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ เพื่อนเราในคณะเกษตรเมื่อแรกเข้ามีจำนวนทั้งสิ้น ๓๕๑ คน ในจำนวนนี้มีนักศึกษาจากประเทศเพื่อนบ้าน คือ ลาว มาเรียนด้วยจำนวน ๓ คน คือ ท้าวคำเกียบ บาคำ ท้าวศรีมงคล วิไลสาร และท้าวสุวรรณถาวงค์ อุ่นคำ เพื่อนชาวลาวทั้งสามคนนี้มาเรียนกับเราเพียงปีเดียว ก็ไปเรียนต่อในต่างประเทศ คือ ประเทศฝรั่งเศส เมื่อสิ้นสุดการเรียนในชั้นปีที่ ๑ พวกเราหลายคนได้ออกไปสอบเอ็นทรานซ์ใหม่ในมหาวิทยาลัยต่างๆ โดยเฉพาะเลือกสอบเข้าเรียนทางสายวิทยาศาสตร์สุขภาพหรือบางคนได้รับทุนไปศึกษาต่อ

ยังต่างประเทศ ดังนั้น เราจึงมีเพื่อนร่วมรุ่น KU 27 ในส่วนคณะเกษตรของเราที่เป็นแพทย์ ทันตแพทย์ นักวิทยาศาสตร์ วิศวกร สถาปนิก นักบัญชี ข้าราชการสายปกครอง ฯลฯ หลายคน ซึ่งบางคนที่ได้พบกันภายหลังก็ยังซาบซึ้งจำได้ดีว่าเคยลิ้มรสของการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ว่ามีรสชาติเปรี้ยวหวานมันเค็มอย่างไร แม้จะเป็นช่วงสั้นๆ ก็ตาม และยังมีอีกกรณีหนึ่ง คือ เพื่อนเราจำนวน ๕-๖ คนได้ย้ายจากคณะเกษตรไปเรียนในคณะอื่นๆ ของมหาวิทยาลัยฯ ด้วยเห็นว่าตนเองไม่เหมาะที่จะเรียนในคณะเกษตร ในขณะเดียวกัน เมื่อมีคนย้ายคณะออกไป ก็มีเพื่อนจากคณะอื่นๆ ในมหาวิทยาลัยไม่น้อยเช่นกันที่ย้ายเข้ามาเรียนในคณะเกษตร แต่พวกเราไม่ค่อยรู้สึกถึงความแปลกแยกแต่อย่างใด เพราะระบบ seniority และระบบการอยู่หอพักของมหาวิทยาลัย ช่วยหล่อหลอมให้พวกเราเป็นหน่อเนื้อเดียวกัน รักใคร่กันในกลุ่ม ในปี มากกว่าที่จะถือเอาคณะที่สังกัด เป็นที่ยึดเหนี่ยว ลืมเล้าให้พังไปนิดหนึ่งว่า ในจำนวนนิสิตคณะเกษตรปี ๑ รุ่น ๒๗ จำนวน ๓๕๑ คน แบ่งเป็นนิสิตชาย ๒๖๔ คน และนิสิตหญิง ๘๗ คน มีเกรดเล็กน้อยที่มีผู้ทำสถิติไว้ว่า เพื่อนชายหญิงในคณะเกษตรของเรา แต่งงานกันเองในกลุ่มเพียง ๑๐ คู่ เท่านั้นเอง

ขอเล่าต่อเพิ่มเติมถึงเรื่องของคณะเกษตรในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ คณะเกษตรมีคณบดี คือ ดร.บรรเจิด คติการ เปิดสอนในระดับปริญญาตรี ๔ แผนกวิชา คือ เกษตรนิเทศ (ส่งเสริมการเกษตร) เกษตรกลวิธาน คหกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์การอาหาร ปฐพีวิทยา ภูมิวิทยาและโรคพืช พืชศาสตร์ (พืชไร่และพืชสวน) สัตวบาล นอกจากนี้ คณะเกษตรยังมีสถานฝึกนิสิตของคณะที่ต่างจังหวัด ๔ แห่ง คือ สถานฝึกนิสิตศรีราชา สถานฝึกนิสิตทับกวาง สถานฝึกนิสิตปากช่อง และสถานฝึกนิสิตสุวรรณ วาจากกลกิจ

สำหรับเมเจอร์ยอดฮิตในช่วงที่พวกเราเรียนในชั้นปีที่ ๑-๔ มีนิสิตสมัครเข้าเรียนมากไล่เรียงกันจะห่างกันก็ไม่มากนักน้อยกว่ากันนัก มีปฐพีวิทยา ภูมิวิทยาและโรคพืช พืชศาสตร์ (พืชไร่และพืชสวน) ซึ่งก็น่าจะเป็นเพราะเมเจอร์ดังกล่าว มีลักษณะงานที่บ่งบอกถึงความเป็นตัวตนของการเป็นนักเกษตรที่เป็นรูปธรรมมากกว่า major อื่นๆ และมีที่ทำงานหางานได้ง่าย ซึ่งจริงๆ แล้วเมเจอร์สัตวบาลก็ควรจะมีผู้เรียนมากไม่ยิ่งหย่อนกว่า ๓ เมเจอร์แรกดังที่กล่าวมาข้างต้น แต่ด้วยความที่ผู้เรียนเมเจอร์สัตวบาล จะต้องมีความรัก ชอบลุย และสนใจที่จะทำงานที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูสัตว์ ซึ่งดูจะเป็นงานที่หนักและบางคนอาจจะมองว่าการเลี้ยงสัตว์ เป็นงานที่ต้องคลุกคลีกับสิ่งสกปรกและสิ่งปฏิกูล เลยทำให้คนที่ใจไม่ถึงจริงๆ ถอยออกมาเสียก่อน สำหรับเมเจอร์อื่นๆ จะมีคนเรียนไม่มากนัก แต่ major ที่กำลังเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงในขณะนั้นและนิสิตสนใจจะเรียนกันมาก แต่ยังคงล้าๆ กล้าๆ ก็คือ เมเจอร์วิทยาศาสตร์การอาหาร เพราะเมเจอรืนี้หางานหาง่าย ถ้าทำงานเอกชนก็จะได้เงินเดือนสูง แต่ก็หัวนเกรงเพราะต้องลงทะเบียนเรียนวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐานมาก โดยเฉพาะวิชาเคมี ต้องเรียนหลายตัว (ภายหลังเมเจอร์วิทยาศาสตร์การอาหารไปสังกัดในคณะใหม่ คือ คณะอุตสาหกรรมเกษตร) ผ่านมาเมเจอร์เกษตรกลวิธานบ้าง เมเจอรืนี้เหมาะสำหรับผู้ที่ชอบและสนใจ

เกี่ยวกับเครื่องยนต์กลไกและเครื่องทุ่นแรงเกษตร เมเจอร์นี้จะมีผู้ขายเรียนมากกว่านิสิตหญิง สำหรับเมเจอร์วิศวกรรมศาสตร์ จะมีแต่นิสิตหญิงเรียนล้วนๆ เพราะสมัยที่พวกเราเรียน ผู้ชายที่หวานแหววมีลักษณะแบบ “แต้ว” ชอบงานการบ้านการเรือน จะไม่กล้าแสดงตัวเช่นในปัจจุบัน อีกเมเจอร์หนึ่งคือ major เกษตรนิเทศหรือส่งเสริมการเกษตร ในปีที่ ๒ ที่เปิดโอกาสให้นิสิตเริ่มเลือกเมเจอร์จะไม่ค่อยมีนิสิตสนใจเลือกเข้าเมเจอร์นี้มากนักเพราะจะดูออกไปทางสังคมศาสตร์มากกว่าทางวิทยาศาสตร์ แต่พอช่วง ปี ๓ - ปี ๔ จะมีสมาชิกเพิ่มขึ้นมากเป็นพิเศษ เพราะเมเจอร์นี้จะช่วยชดเชยน้ำตาให้บรรดานิสิตที่คะแนนในการเรียนในวิชาบังคับสะดุดไม่ราบรื่น เพราะธรรมชาติของวิชาในเมเจอร์นี้ มีลักษณะที่ทำให้การเรียนไม่เครียดนัก เช่น การพูดในที่สาธารณะ การเขียนในงานส่งเสริมการเกษตร การประชาสัมพันธ์ฯ การจัดรายการวิทยุและโทรทัศน์ โสตทัศนูปกรณ์ การถ่ายภาพ ฯลฯ ล้วนแล้วแต่เอื้อต่อการช่วย up grade ที่แย่ๆ ให้ดีขึ้น แต่สำหรับผู้เขียนเองตั้งใจว่าจะเข้าเรียนในเมเจอร์นี้มาแต่เริ่มแรก คงจะเป็นเพราะรู้ตัวดีว่า คะแนนของตัวเองร่อแร่มาตั้งแต่ปี ๑ แล้ว ๕๕๕

คณะใหญ่ แต่กิจกรรมในคณะเจียบเหงา จนถูกตั้งฉายาว่า “ยักษ์หลับ” เพราะ...

ด้วยความที่นิสิตคณะเกษตรมีจำนวนมาก ประมาณเกือบครึ่งหนึ่งของนิสิตทั้งมหาวิทยาลัย กิจกรรมของนิสิตในคณะ จึงมักจะหลอมรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกิจกรรมของนิสิตทั้งมหาวิทยาลัย อีกทั้งการที่ระบบของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เน้นให้นิสิตอยู่หอพัก กินอยู่ หลับนอน ร่วมกันทำให้นิสิตรักใคร่ ผูกพันกันในกลุ่มเดียวกัน ไม่แบ่งแยกเป็นคณะ กิจกรรมของคณะเกษตรจึงดูไม่ฟูฟาดดูเฟิ่นๆ อาจจะมองว่า คณะเกษตร เหมือน “ยักษ์หลับ” มากกว่า เพราะทุกคนคิดอย่างเดียวกัน คือ กิจกรรมของมหาวิทยาลัย ก็คือ กิจกรรมของคณะด้วย

เนื่องจากนิสิตปี ๑ คณะเกษตร มีจำนวนมาก จำเป็นต้องแบ่งเป็นกลุ่มๆ ที่เรียกว่า section นับเป็นปีแรกที่รุ่นของเราจัดนิสิตเข้า section ตามตัวอักษร ก-ฮ มีอยู่ ๔ section แต่ละ section จะมีพี่ปี ๒ เป็นพี่เลี้ยงดูแลให้ความอบอุ่น มีการจัดกิจกรรม แนะนำตัว รับน้อง section มีการพาน้องไปทัศนศึกษาตามต่างจังหวัด เป็นต้น คณะเกษตรมีการรับน้องใหม่ เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๐๐ ซึ่งมีขึ้นภายหลังงานรับน้องใหม่ของมหาวิทยาลัยผ่านพ้นไปแล้ว ด้วยบรรยากาศที่เรียบง่าย ไม่ตื่นเต้นโลดโผน เหมือนกับการรับน้องของมหาวิทยาลัย อื่น

ขอบันทึกไว้ในความทรงจำ เป็นเกียรติประวัติว่าในปี ๒๕๐๐ ที่พวกเราเป็นนิสิตคณะเกษตร มีพี่ลันด์ โชติชัยสถิตย์ นิสิตชั้นปีที่ ๕ เป็นผู้แทนคณะ ฟิมณัส ภูปากน้ำ นิสิตชั้นปีที่ ๔ และพี่เผ่าพงษ์ พงศ์พนรัตน์ นิสิตชั้นปีที่ ๓ เป็นรองผู้แทนคณะ สำหรับพวกเรานิสิตชั้นปีที่ ๑ เรามีผู้แทนคณะชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๒ คน ฝ่ายชาย คือ ผดุงศักดิ์ เทพหัสติน ณ อยุธยา และสุวรรณีย์ วิโรจน์สายลี เป็นผู้แทนคณะฝ่ายหญิง

ผู้เขียนขออนุญาตที่จะไม่เล่าในเรื่องต่างๆ ของการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยอย่างละเอียด ซึ่งล้วนแต่เป็นประสบการณ์ที่ตื่นเต้น สนุกสนาน เร้าใจ ขาบซึ่งและมีรสชาติเหลือประมาณ จนยากที่จะลืมเลือนไปได้ตลอดชั่วชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการประชุมเชียร์ การรับน้องใหม่ ชีวิตในหอพัก กีฬา ภายใน การเชียร์รักบี้ งานปีใหม่ งานวันเกษตรแห่งชาติ การทัศนศึกษานอกสถานที่ ฯลฯ เพราะจะมีเพื่อนหลายคนเขียนถึง ซึ่งมีเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยที่น่าสนใจมาฝากกันอีกมาก ขอกล่าวโดยสรุป นิสิต คณะเกษตรชั้นปีที่ ๑ มีการลงทะเลเบียนเรียนทั้งสองภาคเหมือนกัน วิชาเรียนที่น่าสนใจยิ่งก็คือ วิชาพืชสวน ๑๑๑ และพืชสวน ๑๑๒ เพราะเป็นวิชาปฏิบัติให้นิสิตลงแปลงปลูกผักทั้ง ๒ ภาคเรียน เป็นบทพิสูจน์ว่าเราจะเป็นนักเกษตรได้ไหม เป็นวิชาที่สร้างความประทับใจในทุกมิติ ทั้งความเหน็ดเหนื่อย สนุกสนาน ตื่นเต้น มินิยายรัก ที่เกิดขึ้นบนแปลงผักอย่างนับชีริสไม่ถ้วน ทั้งสุขสมหวัง และโศกเศร้าเกินจะบรรยาย นิสิต (ชาย) ชั้นปีที่ ๑ รู้จัก คำว่า “บุญ” ก็ตอนนี้อง ส่วนวิชาที่เปรียบเสมือนยาขมหม้อใหญ่ ก็คือ วิชาเคมี และวิชาภาษาอังกฤษ และมีวิชาที่ชื่นชอบที่สุด ๒ วิชา เนื่องจากถ้าเข้าเรียนเข้าสอบแล้วไม่มีคำว่า ตก น่าจะเป็นวิชาพลศึกษา และวิชาสุขศาสตร์ โดยวิชาหลังนี้ อำนวยการสอนโดย หลงหมอ น.พ.บุญญ์ กัลยาณมิตร ที่แสนจะใจดี

ในช่วงปลายภาคการศึกษาที่ ๒ ประมาณปลายเดือนมกราคมและต้นเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๑ มหาวิทยาลัยมีการจัดงานวันเกษตรแห่งชาติ เป็นการจัดงานที่ยิ่งใหญ่กว่าทุกๆ ปี มีการออกฐานของคณะและป๊อย่างคึกคัก เพราะในปี พ.ศ. ดังกล่าวนั้น เป็นปีที่มหาวิทยาลัยครบรอบ ๒๕ ปี แห่งการสถาปนา มีการเฉลิมฉลองกันอย่างยิ่งใหญ่ พวกเราน้องใหม่ ได้รู้จักทั้งพี่เก๋ารุ่นเดอะและพี่ใหม่หมาดๆ ที่มาร่วมงาน มักจะชวนน้องใหม่ให้รู้จักดื่มเมรัยจะได้มีเลือดเกษตรเต็มตัว แถมยังมีไวน์สับปะรดที่รุ่นพี่ถ่ายทอดวิชาการผลิตให้และมีบริการไม่อัน จึงสนุกและเมากันจนหลุดโลกไปเลย

ชั้นปีที่ ๒ เริ่มมีการเลือกเมเจอร์ ซึ่งจะมีความแตกต่างในวิชาพื้นฐานที่เรียน พวกเราเริ่มมีการจัดกลุ่ม และมีเพื่อนใหม่ที่มาสนิทสนมกันมากขึ้นตาม major ที่สังกัด ตอนปลายปี มีการ

แยกย้ายไปฝึกงาน ๑๕๐ ชั่วโมงแรก ตามสถานฝึกนิสิตทั้ง ๔ แห่ง คือ ที่ศรีราชา ทับทวน ปากช่อง และไร่สุวรรณจากกลกิจ ซึ่งเป็นการฝึกงาน ๑๕๐ ชั่วโมงแรก ตามหลักสูตร ทำให้เราได้สัมผัสรสชาติของชีวิตในความเป็นเกษตรกรที่ค่อนข้างแจ่มชัดจากประสบการณ์ตรงในภาคสนาม

ขึ้นชั้นปีที่ ๓ พวกเราเริ่มเรียนวิชาเมเจอร์กันอย่างเต็มตัว เราเริ่มคุ้นเคยและจับทิศทางที่จะปรับตัวในการใช้ชีวิตที่ผูกพันกับการเรียนตามวิถีทางของตนเอง ถ้าเป็นเพื่อนนิสิตหญิงมักเอาตัวรอดเพราะทำตัวอยู่ในกรอบที่ไม่ให้อิสระเหมือนนิสิตชาย ชีวิตการเรียนของคุณเธอจึงค่อนข้างฉลุยแต่บรรดาชายหนุ่มนี่สิ มีหลายประเภท ชนิดเรียนอย่างเดียว ไม่เที่ยวไม่เตร่พอมิบ้าง รองลงมาก็เรียนเป็นหลัก เที่ยว เล่น จีบสาว เมื่อบ้างเป็นครั้งคราว อีกพวกหนึ่งจะเล่น เที่ยว เม้า เข้าห้องเรียนบ้าง พอให้อาจารย์เช็คชื่อ ว่ายังมีสิทธิ์สอบ เมื่อถึงคราวเข้าห้องสอบก็จะพยายามเพิ่มอวัยวะต่างๆ ของตนเอง เช่น คอหรือสายตาให้ยาวขึ้น อ้อ และพวกสุดท้ายหนักสุด คือ พวกที่รับเอาทุกอย่างที่ขวางหน้ายกเว้นเข้าห้องเรียน พวกนี้จะนอนตื่นสาย นั่งจ๊วยที่แดร์ควีน ดูนิตสาวที่จักรยานไปมา ลังโถเลี้ยงแก้วเดียนั่งได้ทั้งวัน หรือไม่ก็ไปเข้า “สโมสรม้าขาว” กับเพื่อนพ้องต่างคณะ วิจารณ์และ update ข่าวสารได้ทุกเรื่อง ทั้งเรื่องภายในภายนอกในมหาวิทยาลัย ยกเว้นเรื่องอนาคตของตัวเอง ๕๕๕ ในช่วง summer ปลายปีการศึกษา จะมีการแยกย้ายกันไปฝึกงาน ๑๕๐ ชั่วโมงหลังตามเมเจอร์ของตนเอง ใครที่มีการ “ปลูกต้นรัก” ไว้ในมหาวิทยาลัยก็ต้องพยายามหมั่นรดน้ำพรวนดินไว้ไม่ให้ขาด ดังนั้น ระหว่างฝึกงานพวกเราหลายคนจึงซาบซึ้งในคุณค่าของบุรุษไปรษณีย์ของกรมไปรษณีย์โทรเลขอย่างที่สุด

เกษตรจะจากจ...

ปี ๔ ปีสุดท้ายก่อนจบ เราชาวคณะเกษตรส่วนใหญ่เตรียมทำใบจบหลักสูตร ถ่ายรูปสวมครุยปริญญา เพื่อนหลายคนนอกจากจะเตรียมตัวรับปริญญาแล้ว ก็ต้องพยายามตะเกียกตะกายหาซื้อตัวที่นึ่งรถไฟขบวนสุดท้ายให้ทัน รายที่พลาดก็ตั้งความหวังไว้กับรถไฟขบวนหน้า พวกเรายังอยู่ในวัยหนุ่มสาวกันทั้งนั้น จะไปกลัวอะไรกันนักหนากับการตกขบวนรถไฟ จริงไหม ?

สำหรับเพื่อนๆ ที่มีความรักในมหาวิทยาลัยเป็นพิเศษ รวมทั้งผู้เขียนด้วยก็เตรียม ตีตัวขอลอง หอพักเพื่อลิสต์เป็นผู้เฒ่าเฒ่าบาง (เช่น) อยู่ดูแลความเจริญรุ่งเรืองของเพื่อนฝูงด้วยความปิติยินดี และหันมาคบหาน้องนุ่นแทนเพื่อนๆ ที่จบออกไปเผชิญชะตากรรมกับโลกภายนอกอันสับสนวุ่นวายต่อไป (พูดเหมือนพวกงุ่นเปรี้ยวเลย อีอิ)

ในช่วงปี ๔ นี้ แม้พวกเราใกล้จะจบการศึกษาแล้ว แต่เราในฐานะ senior ก็มีปิริตสูง ที่จะทำกิจกรรมเพื่อส่วนรวมให้เป็นตัวอย่างของน้องๆ อย่างเต็มที่ ขอบันทึกไว้เป็นเกียรติยศศักดิ์ศรี ว่า ณ ปีการศึกษา ๒๕๑๓-๑๔ พวกเรา KU 27 คณะเกษตรมีใครทำกิจกรรมอะไรไว้บ้าง ขอเริ่มต้นจาก คณะเกษตรที่มี โถ จักรพันธ์ กนกกันตพงษ์ เป็นผู้แทนคณะเกษตร ปัญญา หลิมศิริวงษ์ เป็นรองผู้แทนคณะ ชัยฤกษ์ สงวนทรัพย์ากร เป็นที่ปรึกษา นายกสโมสรต่างๆ ของคณะ ประกอบไปด้วย

ณรงค์ศักดิ์ วนิชสุทธิรักษ์	นายกสโมสรเกษตรกลวิธาน
ชนะ (พินิจยศ) สอาดเยี่ยม	นายกสโมสรนักเกษตร
สมชาย (พงษ์พนา) อยู่สุข	นายกสโมสรพืชสวน
บังอร นุฬเวส	นายกสโมสรคหกรรมศาสตร์
พงษ์ศักดิ์ ลิ้มเจริญรัตน์	นายกสโมสรวิทยาศาสตร์การอาหาร
ธีระศักดิ์ ลีวิวัฒนาพรชัย	นายกสโมสรกีฏวิทยาและโรคพืช
วิวัฒน์ จิระจงเจริญ	นายกสโมสรสัตวบาล
เด็ดเขาวิน ไกรสรกุล	นายกสโมสรนักร้องเสริม
ชูชาติ ศรีสมพงษ์	สาราณียกรหนังสือฟางข้าวของคณะ

ในขณะเดียวในส่วนของกิจกรรมองค์การนิสิต และสภานิสิต ก็มีพวกเราในคณะเกษตร ไปทำกิจกรรมโดยมีตำแหน่งสำคัญๆ หลายคน ได้แก่

วิรุฬห์ (วิรุทธิชัย) ป้อมทอง	ประธานสภานิสิต
ผดุงศักดิ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา	นายกองค์การนิสิต
ชูชาติ ภมรสวรรณ	เลขานุการองค์การนิสิต
พงษ์ศักดิ์ ลิ้มเจริญรัตน์	เหรัญญิกองค์การนิสิต

ในส่วนของคณะกรรมการบริหารนิสิต เพื่อนเราที่เป็นกรรมการในตำแหน่งต่างๆ ดังนี้

ณัฐ พงศ์ประยูร	เหรัญญิก
เฉลิมชัย ศักดิ์ศรี	สวัสดิการชาย
ชาญวิทย์ สุขรังสรรค์	ปฎิคมชาย
สุวิทย์ เทียรทอง	สาราณียกร
ธีระศักดิ์ ลีวิวัฒนาพรชัย	ศิลปกรรม

ภัคดี กุลบุญ
 นกมล เจริญเมตตา
 พิสนธ์ พันผล
 วิสูตร หงษ์ทรงเกียรติ
 ชวลิต ชินประยูร
 ทรงศักดิ์ วรวิทย์รัตนกุล
 มงคล กวางวโรภาส
 ปรีชา ลามอ
 ไพฑูรย์ วิบูลย์ภาณุเวช
 ชินกร พัฒนปรีชากุล
 สุวิรัช ตังคจิวงกูร
 ชัยฤกษ์ สงวนทรัพย์ากร
 สุนทร ดุริยะประพันธ์
 กอบเกียรติ บันสิทธิ์
 ธวัช (เกษตรชัย) อุ่นวิจิตร

ปาฐกถาและโต้วาที
 ถ่ายภาพ
 ดนตรีไทย
 ดนตรีสากล
 แสงเสียง
 พัสตุน
 สโมสรภาษาอังกฤษ
 ชุมนุมนิสิตมุสลิม
 ชุมนุมนิสิตคริสเตียน
 บาสเกตบอล
 เพาะกาย
 ยูโด-ไอกิโด
 ดาบสากล-ธนู
 วอลเลย์บอล
 กรีฑา

ในส่วนของกรรมการฝ่ายปกครอง คงจะเป็นเพราะเพื่อนๆ ในคณะเกษตรเป็นคนใจดี และ
 ใจเย็น ไม่ใช่คนสายโทด เลยเข้าไปมีตำแหน่งในกรรมการฝ่ายนี้ค่อนข้างน้อย ประกอบด้วย

วิทวัส เวชบุษกร
 วินิจ ชวนใช้
 สมชาติ ศักดิ์พิทักษ์

รองประธานปกครอง
 เหมัญญิก
 ผู้แทนนิสิตชั้นปีที่ ๔

พอระบุ ถึงตัวบุคคลที่ทำหน้าที่ในคณะเกษตร องค์การนิสิต สภานิสิต คณะกรรมการบริหาร
 และคณะกรรมการปกครองแล้ว ก็อดไม่ได้ที่จะพูดถึงเพื่อนๆ KU 27 คณะเกษตร ที่ได้ช่วยสร้างสีสัน
 ให้กับมหาวิทยาลัย และเพื่อนร่วมรุ่น ตลอดระยะเวลาที่เราอยู่ทุกซักร่วมสุข กันในรั้วบางเขน

ที่เห็นเด่นชัดก็เห็นจะเป็นนักกีฬา นักดนตรี นักร้อง จึงใคร่ขอจารึกชื่อเพื่อนๆ ที่เป็นนักกีฬา นักดนตรี และนักร้องของมหาวิทยาลัย ที่มาจากคณะเกษตร ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๐ - ๒๕๑๓ มาปรากฏในข้อเขียน ขึ้นนี้ ผู้เขียนใคร่ขออภัย หากจะตกหล่นรายชื่อของเพื่อนคนหนึ่งคนใดไป เพราะเวลาได้ผ่านมานั้นนานแล้ว และพวกเรา ก็ไปร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนมากจนแทบจะจำไม่ได้ว่าใครเป็นใคร ที่พอจะจำได้ก็มีดังนี้

รักบี้ฟุตบอล สมชาย ศิริฤกษ์พิพัฒน์ สมชาย อยู่สุข สถิตย์พันธ์ ธรรมสถิตย์ อุดม ทอง
เข่าอ่อน

ฟุตบอล	ธีรศักดิ์ ลีวิวัฒนาพรชัย ชูชาติ ภมรสุวรรณ ศิริ เฟ่งเล็งผล ทรวง กิละกุลดิลก
บาสเกตบอล	ชินกร พัฒนะปรีชากุล สุวรรณีย์ วิโรจน์สายลี
ยูโด	ชัยฤกษ์ สงวนทรัพย์ากร วิจิตร เจริญจิตไพศาล
วอลเลย์บอล	กอบเกียรติ์ บันลือธิ์ ชาญวิทย์ สุขรังสรรค์ วินิจ ชวนใช้
กรีฑา	อัญชลี สุขโหด พูนทรัพย์ วิรุฬห์กุล สุจิตรา เขาวนัชเวช ธวัช (เกษตรชัย) อุ๋นวิจิตร สุขวัฒน์ จันทรปรณิก จรรวย ปรีชา วนาพรรณ ชัยกุล อุไรวรรณ โชติวิท
ดาบสากล	สุนทร ดุริยะประพันธ์
ตะกร้อ	สว่าง พุตระกูล
ยิงปืน	ตรุณี เจริญจิตรรัตน์ อุดม อมรวัฒนา
เพาะกาย	สุวิรัช ดังคจิวงกูร

ขออภัยอีกครั้ง จำไม่ได้ว่ามีเพื่อนคนไหนในคณะเกษตรของเราที่ไปเล่นกีฬาทางน้ำ ซอฟท์บอล ฮอกกี้ ดาบไทยบ้าง และในด้านดนตรี เรามีหัวหน้าวงดนตรี KU BAND ที่ยิ่งใหญ่ คือ วิสูตร หงษ์ทรงเกียรติ ที่ก้าวมาจากวงโยธวาทิตของโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และมีนักร้องเสียงใส เจ้าเสน่ห์ จากคณะเกษตร คือ สุดารัตน์ (ณัฐยา) สามพระยา และคันธนีย์ อยู่เย็น สำหรับวงดนตรีไทย มี พิสนธ์ พันผล ชายหนุ่มหุ่นทรมานใจสาวเป็นหัวหน้าวง และมี หาญ จันทรแสงสุก เป็นนักดนตรีประจำวง ปิดท้ายด้วยนักร้องเพลงไทยเดิมคนสวย คือ พิกุล พูลสุข

ดลกนกร่วมด้าน คนร่วมบาง ไม่เลือกร่าง ไม่จิดจากความสัมพันธ์...

นับแต่วันที่เราเกือบทั้งหมดที่เป็นนักเรียนที่จบชั้นมัธยมปลายกว่า ๓๐๐ คน เข้ามาเป็น นิสิตชั้นปีที่ ๑ ของคณะเกษตร จบจนถึงวันนี้ เป็นเวลา ๕๐ ปีเต็ม เส้นทางชีวิตของเรา เดินทาง ไปสู่ทิศทางใดบ้าง เป็นคำถามที่ท้าทาย ชวนให้หาคำตอบ ในจำนวนเพื่อนเก่ากว่า ๓๐๐ คน อาจจะ บอกว่า พวกเราหนีหายไปในช่วงสิ้นปีการศึกษา ๒๕๑๐-๑๑ ไม่น้อยกว่า ๓๐ คน และหายหกดกหล่น ไปในระหว่างทางก่อนจะจบชั้นปีที่ ๔ อีกประมาณ ๒๐ คน เขาและเธอเหล่านั้น ได้ออกไปประกอบ

อาชีพต่างๆ ที่หลากหลาย หลายคนอาจลืมไปแล้วว่า เราเป็น KU 27 เพื่อนร่วมรุ่นเดียวกัน แต่ก็มีบางคนที่ยังคบหาสมาคมกับเพื่อนๆ อยู่จนกระทั่งทุกวันนี้ เช่น สหเมธ แซ่โฮ้ว (เลียรตระการ) ลิทธิชัย สวรรค์ออก แต่บางคนแม้จะจากกันไป ก็เหมือนดังถูกพรหมลิขิตชักจูงให้ลมพัดหวนจนกลับมาเจอกันอีก เช่น รศ.ดร.อมรา ทองปาน (คุรัตน์) นักเรียนเรียนเก่งจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา เรียนคณะเกษตรได้ไม่นานนัก ก็ได้รับทุน ก.พ. ไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ จบกลับมา ก็ได้รับการบรรจุเป็นอาจารย์ในคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และได้กลายมาเป็นเนื้อคู่ ร่วมเรียงเคียงหมอนกับรองอธิบดีกรมพัฒนาที่ดิน เกษม ทองปาน เพื่อน KU 27 คณะเดียวกัน อย่างหวานชื่น ขอสรุปอย่างคร่าวๆ ว่า ตั้งแต่ที่เราเริ่มเป็นนิสิตเกษตรชั้นปีที่ ๑ ถึงวันนี้ เพื่อนเราเสียชีวิตไปแล้วถึง ๔๑ คน เพื่อนคนแรก que เสียชีวิต คือ วีระจักร เต็มสมบูรณ์ เสียชีวิตเมื่อก่อนจะเรียนจบในชั้นปีที่ ๔ สำหรับรายล่าสุดที่เสียชีวิตเมื่อเร็วๆ นี้ คือ ผศ.ดร.สุรพล รัตนโสภณ (ข้อมูล ณ วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๖๐)

หันมาพูดถึงเพื่อนที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่ก็สละชีวิตทางโลก และปวารณาตัวขอบวชเป็นพระภิกษุ ในร่มเงาของพระพุทธศาสนาตลอดชีวิต จำนวน ๔ คน (รูป) ดังนี้ คือ พระสุวิทย์ ลิทธิชัยเกษม พระดิลก ตูจินดา พระสุวิษ ลัมย์เจริญ และพระมณฑป (มงคล) ปัทมพรหม

สำหรับเพื่อนที่ไปใช้ชีวิตในต่างแดนและมีที่ทว่าจะอยู่ที่นั่นเป็นการถาวรมีอยู่ถึง ๔ คน แต่ที่พบปะและเจอเจอกันช่วงกลับมาเยี่ยมบ้านที่เมืองไทยค่อนข้างบ่อยหน่อยก็ คือ ชูชาติ ภมรสุวรรณ สุจิตรา เขารัฐเวช จิราวรรณ แสงโชติ ส่วนที่หายหน้าหายตาไปเสียนาน เพิ่งจะกลับมาให้เพื่อนๆ ได้เห็นหน้าเมื่อเร็วๆ นี้ ก็คือ อธิรุทธ หงษ์ทอง

พวกเราที่จบไปแล้ว ไปทำงานอะไรที่ไหนกัน ? คำตอบนี้น่าจะตอบกันได้ง่ายๆ โดยดูจาก “ศาสตร์” ที่พวกเราเรียนกัน จบแล้วน่าจะไปตกค้ำก้อยอยู่ที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งก็เป็นจริง แต่ถ้าเอาเพื่อนที่ไปทำงานในกระทรวงอื่นๆ รวมกับเพื่อนที่อยู่ในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ หน่วยงานเอกชน และประกอบธุรกิจส่วนตัวด้วยแล้ว เพื่อนๆ ที่ทำงานในกระทรวงเกษตรมีแค่เพียง ๑ ใน ๓ ของเพื่อนทั้งหมดเท่านั้นเอง ในความเป็นจริงแล้วกระทรวงที่รับพวกเราไปทำงานเป็นจำนวน

มากกว่า ๔๐ คน น้อยกว่าเพื่อนที่ไปอยู่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไม่มากนัก นั่นก็คือ กระทรวงศึกษาธิการ โดยเพื่อนของเราเข้าไปเป็นครูบาอาจารย์เพื่อให้การศึกษา สั่งสอนและอบรมเยาวชน นักเรียน นิสิต นักศึกษาของมหาวิทยาลัย ทั้งมหาวิทยาลัยดั้งเดิม มหาวิทยาลัยที่ตั้งหรือสถาปนาขึ้นใหม่ เช่น มหาวิทยาลัยราชภัฏ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล สถาบันการอาชีวศึกษา โรงเรียนมัธยม เป็นต้น ฯลฯ จำนวนมากกว่า ๔๐ คน ผู้เขียนต้องขอยกย่องเพื่อนๆ ในส่วนของกระทรวงศึกษาธิการด้วยที่ไม่อาจกล่าวถึงชื่อของเพื่อนส่วนใหญ่ได้ทั้งหมด ขอบันทึกไว้ว่าเพื่อนร่วมรุ่นคณะเกษตรของเรา ที่มีตำแหน่งวิชาการสูงสุด คือ เป็นศาสตราจารย์ มีถึง ๕ คน ในจำนวนนี้บางคนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเมธีวิจัยอาวุโส เป็นภาคีสมาชิกราชบัณฑิต มีผลงานการวิจัยที่สร้างคุณูปการให้แก่ประเทศชาติอย่างมากมาย ศาสตราจารย์ ทั้ง ๕ ท่าน ประกอบด้วย

ศ.เกียรติคุณ ดร.ทิพย์วดี อรรถธรรม	ด้านกีฏวิทยา
ศ.เกียรติคุณ ดร.อรอนงค์ นัยวินกุล	ด้านวิทยาศาสตร์การอาหาร
ศ.เกียรติคุณ ดร.พีระศักดิ์ ศรีนิเวศน์	ด้านการปรับปรุงพันธุ์พืช
ศ.เกียรติคุณ ดร.สุพัฒน์ อรรถธรรม	ด้านโรคพืช

เพื่อนทั้ง ๔ คนนี้ เป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สถาบันที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้ในเบื้องต้น

ยังมีศาสตราจารย์เพื่อนของเราอีกคนหนึ่ง ที่จบปริญญาตรี โทและเอก ทางปฐพีวิทยาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แต่ภายหลัง หันไปเอาดีโดยเรียนทางด้านกฎหมายได้ปริญญาบัตรเพิ่มมาอีก ๓ ใบ นั่นก็คือ ศาสตราจารย์ ดร.สุนทร มณีสวัสดิ์ เป็นศาสตราจารย์ทางนิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช รายนี้ต้องชุกให้จริงๆ

ในด้านการบริหารการศึกษา ก็มีเพื่อนของเราไปเป็นผู้บริหารการศึกษาจำนวนมาก ในสถาบันการอาชีวศึกษา เพื่อนที่เคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการในวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยี และผู้อำนวยการวิทยาลัยการอาชีพ ก็มี จงรัก วณิชชีวะ ดร.สุรจันทร สนทอง ดร.ธวัช เรืองโสภณ ทศพร ชัมพูนทะชลิต เฟื่องเรือง ในส่วนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล มี ดร.มานิต ตั้งตระกูล เคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการวิทยาเขตเกษตรพระนครศรีอยุธยา กาฬสินธุ์ และนครศรีธรรมราช รศ.ดร.มณฑิณี เศรษฐภักดี เคยเป็นรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ รศ.ดร.อารมย์ ศรีพิจิตร เคยเป็นคณบดีคณะเกษตรและเทคโนโลยี สถาบันเทคโนโลยีเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มากล่าวถึงในส่วนของมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้าง ผศ.แดนชัย ศรีวรเพชร เคยเป็นรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ผศ.อาคม ศรีทองรุ่ง เป็นรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี รศ.ดร.นงเยาว์ จันทราช เป็นรองอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม นอกจากนี้เรายังมีชาวคณะเกษตรอีก ๒ คน คือ ผศ.ดร.ประภา กาหยี และ รศ.สุวิทย์ เทียรทอง ได้รับการโปรดเกล้าฯ ให้ดำรงตำแหน่ง อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ตามลำดับอีกด้วย

ก่อนจะวกมาที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่พวกเราซึ่งเรียนคณะเกษตร หมายปองว่าจะมาทำงานที่นี่ก่อนที่อื่น ก็ขอพูดถึงเพื่อนที่ออกไปทำงานในหน่วยงานอื่น ที่อาจไม่ใช่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรมากนัก ดังเช่น ชรินทร์ บัวประเสริฐ เริ่มต้นทำงานที่กรมพัฒนา ที่ดิน หลังจากจบปริญญาโทที่นิด้า ก็หันหัวเรือไปจอดที่มหาไถไทย ผ่านงานในตำแหน่งต่างๆ มา มากมาย สุดท้ายก็ก้าวเข้าสู่การเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดในจังหวัดใหญ่ๆ ถึง ๓ จังหวัด ถือว่าเป็น ความภาคภูมิใจของชาว KU 27 ที่เรามี “สิงห์เขียว” คนแรกของรุ่น ผดุงศักดิ์ เทพหัสดิน ณ อยุธยา อดีตนายกองค์การนิสิตฯ เริ่มทำงานที่สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท หรือ รพช. ของกระทรวงมหาดไทย ภายหลังรัฐบาลจัดตั้งกระทรวงแรงงานขึ้นมา ผดุงศักดิ์จึงโอนไปอยู่กระทรวงแรงงาน และเติบโตใหญ่ ในกระทรวงนี้ ตำแหน่งสุดท้ายก่อนเกษียณ คือ เป็นอธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ซึ่งจัดว่าเป็นกรม “บึก” ของกระทรวงแรงงานทีเดียว

สุรพล ลิขิตปัญญาวัดน์ เข้าทำงานที่กระทรวงมหาดไทย ในกองนิคมสร้างตนเองของ กรมประชาสงเคราะห์ เจริญก้าวหน้าจนเป็นประชาสงเคราะห์จังหวัดในหลายจังหวัด ต่อมา กรมประชาสงเคราะห์ได้ปรับโครงสร้างใหม่ไปขึ้นอยู่กับกระทรวงที่ตั้งใหม่ คือ กระทรวงพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์ สุรพลจึงดำรงตำแหน่งพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัด สระบุรีเป็นคนแรก อีก ๒ คน คือ ชาวเกษตรที่เป็นหญิงสาวทั้งคู่ กมลศรี เสนีตันติกุล และ ดวงพร จินดา (สุนทรมงคล) ไปทำหน้าที่เป็นขงเบ้ง ดูฝน ดูฟ้า ดูลมที่กรมอุตุนิยมวิทยา ซึ่งในระยะแรก อยู่ในสังกัดกระทรวงคมนาคมภายหลังกรมอุตุนิยมย้ายเข้ามาอยู่กระทรวงไอซีทีที่ตั้งขึ้นมาใหม่ ทราบว่า กมลศรี ทำงานที่กระทรวงนี้ด้วยความสุขและเจริญเติบโตก้าวหน้าด้วยดี โดยเฉพาะก่อนเกษียณ อายุราชการ กมลศรี มีตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการศูนย์อุตุนิยมภาคใต้ฝั่งตะวันออก ซึ่งตั้งอยู่ที่ จังหวัดสงขลา ส่วนดวงพรนั้นต้องขอภัยที่ไม่ทราบตำแหน่งสุดท้าย ทราบอย่างเดียวว่าปัจจุบันเป็น แม่บ้านที่มีความสุขกับครอบครัวที่มีพ่อบ้านเป็นตะหานน้ำคนขายพลเรือเอกครับ

ขอทักทักเพื่อนอีก ๒ คนครับ ว่านี่ก็เป็นสาวคณะเกษตร สองสาวนี้เป็นผู้หญิงเก่ง ย้ายคณะ จากคณะเกษตร ไปเรียนที่คณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ คนแรกคือ นิตานาถ อีรวัดน์ (สธิรกุล) เริ่มต้นเข้ารับราชการที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ภายหลังเมื่อมี การตั้งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมขึ้นมา ก็ย้ายสังกัดมาที่กระทรวงนี้และเติบโต ในหน้าที่การงาน ด้วยความเป็นผู้หญิงแกร่ง จนดำรงตำแหน่งเป็นผู้ตรวจราชการระดับ ๑๐ สุดท้าย ถูกพิษการเมือง โดนย้ายแลกเปลี่ยนตำแหน่งเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ คู่กันกับ นิตานาถ ที่ย้ายคณะจากคณะเกษตรมาอยู่คณะเสดสาตด้วยกัน และเอาดีทางรับราชการเหมือนกัน คือ นทีทิพย์ กระสิน รายนี้ทำราชการในกระทรวงพาณิชย์จนเป็นผู้อำนวยการสำนักใหญ่สำนักหนึ่ง ในกระทรวงฯ ก่อนเกษียณ ขอกระซิบนิดหนึ่ง สำหรับ นทีทิพย์ ถึงจะย้ายจากคณะเกษตรก็ตามแต่ ก็ไม่วายที่จะมีเยื่อใยยินยอมรับนามสกุล “ทองเขอาอ่อน” ของอดีตเพื่อนร่วมคณะที่ชื่อ “อุดม” ด้วย ความเต็มอกเต็มใจครับ อี้

ยังมีรายชื่อเพื่อนจากคณะเกษตรที่ไปเติบโตใหญ่นอกกระทรวงเกษตรฯ อีกหลายท่าน แต่ที่นึกออกตอนนี้ก็มี วิบูลย์ วงศ์วัฒน์ อยู่ที่สำนักงานงบประมาณ สาโรช กฤษชาญติ (ถึงแก่กรรมแล้ว) สังกัดกระทรวงการคลังเป็นสรรพสามิตจังหวัดหลายจังหวัด จรูญศักดิ์ ชุมมานนท์ ทำงานอยู่ที่สำนักข่าวกรองแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรีครับ

คราวนี้ขอพูดถึงเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งที่ทำงานในองค์กรและรัฐวิสาหกิจบ้าง ซึ่งก็มีหลายคน คนแรกก็คือ ชนะ หรือ พินิจยศ สอาดเยี่ยม อดีตนายกสโมสรนักเกษตรไปสร้างชื่อเสียงให้ชาวคณะเกษตร ในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจระดับบิ๊ก คือ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย ตอนนี้ “มหาชนะ” หันมาเอาดีทางเข้าวัดไปปฏิบัติธรรมและมีงานวาดภาพเป็นงานอดิเรก เช่นเดียวกับ สุขุม วิเชียรรัตนพงษ์ หลงจู้ไร้อยู่ทุ่งคอก สองพี่น้องเมืองสุพรรณบุรีไปทำงานที่ถนัด ตำแหน่งสุดท้าย คือ รองผู้จัดการใหญ่ บริษัทอ้อยและน้ำตาลไทย สุจริต โสภณ หายหน้าจากเพื่อนๆ ไปนาน ทราบอีกครั้งสุจริตเป็นรองผู้อำนวยการโรงงานยาสูบแห่งประเทศไทยไปแล้ว ดรุณี ธนันทกุล (เอ็ดเวิร์ดส์) แต่เดิมเป็นรองผู้จัดการใหญ่ในบริษัท ดอยคำผลิตภัณฑ์อาหาร จำกัด โครงการหลวงอันเลื่องชื่อ ภายหลังไปเป็นผู้เชี่ยวชาญและมีบทบาทในองค์กรด้านการวิจัยเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์การอาหารหลายแห่ง จนมีผลงานที่สร้างชื่อเสียงในระดับนานาชาติ และได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมวิทยาศาสตร์ทางอาหารแห่งประเทศไทย สุนทร ดุริยะประพันธ์ นอกจากมีฝีมือในการตีกลองพระดับโปรของรุ่น ๒๗ แล้ว อดีตนักฟันดาบเหรียญทองกีฬามหาวิทยาลัยผู้นี้ ยังดำรงตำแหน่งผู้เชี่ยวชาญพิเศษของสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย (วว.) อีกด้วย

หน่วยงานรัฐวิสาหกิจที่รับพวกเราไปเป็นกอบเป็นกำมากกว่าหน่วยงานใดๆ เห็นจะไม่มีที่ไหนเกินไปกว่าสำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง (สกย.) และอีกหน่วยงานหนึ่ง คือ ธนาคาร เพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ไปได้ เพราะกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางมีเพื่อนๆ ของเราไปทำงานเริ่มแรกถึง ๒๔ คน โดยสถานที่ทำงานในยุคนั้นส่วนใหญ่อยู่ทางจังหวัดในภาคใต้ และภาคตะวันออก ภายหลังจึงกระจายไปภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นที่มาของคำว่า

“อีสานเขียว” สำหรับเพื่อนที่มีชื่อเสียงโด่งดังอยู่ในระดับแนวหน้าของกองทุนนี้ ก็คือ สถิตย์พันธ์ ธรรมสถิตย์ หรือ “ลุงโต้ง” ของเรา ซึ่งเป็นรองผู้อำนวยการกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยางและมีวิสัยทัศน์ว่าจะลงเล่นการเมืองในตำแหน่งเลขาธิการพรรคยางพาราไทย สำหรับธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ก็เช่นเดียวกัน ชาวคณะเกษตร KU 27 ไปทำงานที่นี่กว่า ๑๐ คน (ไม่นับเคย ๒๗ จากคณะอื่นๆ) มีเพื่อนของเราที่เป็นผู้จัดการสาขา ผู้อำนวยการระดับจังหวัด ฝ่ายและสำนัก มากมาย เช่น มงคล ปัทมพรหม คงคา หวลประไพ สงบ จำนงค์จิราภักษ์ เสน่ห์ ฉาวเกียรติ วีระศักดิ์ งามสม เป็นต้น

พูดถึงชาวแบงค์แล้วก็ทำให้คิดถึงไปถึงเพื่อนอีกกลุ่มหนึ่งที่ไปทำงานธนาคารพาณิชย์ คือ ธนาคาร กรุงเทพ จำกัด ในสมัยนั้นเพื่อนเราที่ไปทำงานที่นั่น มีอยู่ด้วยกัน ๔-๕ คน เช่น สมศักดิ์ ศรีฟ้า สมชาย อยู่สุข โดยมีเพื่อนคนสวย อรพันธ์ บรรจงศิริ รวมอยู่ในนั้นด้วย แต่ที่มีความโดดเด่นเป็นที่รู้จักกันดี เพราะมีประสบการณ์ในการเป็นผู้จัดการสาขาของธนาคารกรุงเทพฯ ในประเทศแถบอินโดจีน ก็คือ พิสิฐ เจริญพันธ์ ที่เคยเป็นผู้จัดการสาขาของธนาคารกรุงเทพฯ ที่ฮานอย เวียดนาม ในปัจจุบันพิสิฐยังทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาการลงทุนและทำธุรกิจในลาวและเวียดนามด้วย เกือบจะลืมไปแล้ว เมื่อพูดถึงพิสิฐ ใจก็เลยนึกถึงเพื่อนคนหนึ่งที่เคยเรียนร่วมเมเจอร์กับผู้เขียนและพิสิฐที่จบเมเจอร์เกษตรนิเทศหรือส่งเสริมการเกษตรด้วยกัน แต่มีชีวิตโลดโผนก้าวออกไปนอกวงการเกษตร โดยไปเข้าโรงเรียนการบิน จบแล้วก็บินของกองทัพอากาศ สุดท้ายลาออกจากทหารอากาศมาเป็นนักบินหรือกัปตันของบริษัท การบินไทย จำกัด(มหาชน) เขาชื่อ เรืออากาศเอกกำลุน จาตุรงค์กุล เสียชีวิตที่เพื่อนล้วงลับไปเมื่อ ๒ ปีที่แล้ว

ย้อนกลับมาที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พวกเราไปปฏิบัติงานที่นี่ แทบทุกกรมและกองมากมายจนไม่อาจกล่าวถึงได้หมด ใครขอหยิบยกเพื่อนที่โดดเด่นในกรมกองต่างๆ กรมแรก คือ กรมวิชาการเกษตร มีพวกเราอยู่ที่นี่หลายคน ที่เคยเป็นผู้บริหารสูงสุด ก็คือ เมทนี สุคนธ์รักษ์ เป็นอธิบดีกรมวิชาการเกษตร ต่อมาดำรงตำแหน่งเป็นเลขาธิการสำนักงานมาตรฐานสินค้าเกษตร

ที่มีความยิ่งใหญ่เทียบเท่าระดับกรม สุวัฒน์ จันทรปรณิก นักกรีฑาคนดังของรุ่นและมหาวิทยาลัย เคยเป็นรองอธิบดีกรมวิชาการเกษตร ในปีก่อนเกษียณอายุได้รับการแต่งตั้งให้ไปเป็นผู้ตรวจราชการ กระทรวงเกษตร นับเป็นเพื่อนคณะเกษตรอีกคนหนึ่งที่ทำางตำแหน่งระดับ ๑๐ วิชา วิทยาระดับสูง เป็นผู้อำนวยการสำนักพืชและวัสดุการเกษตรผู้ที่มีบทบาทและมีชื่อเสียง ในช่วงที่กำลังจะมีการใช้ กฎหมาย ควบคุมเรื่องพืชตัดแต่งพันธุกรรม (GMO)

เช่นเดียวกันกับที่กรมพัฒนาที่ดิน บัณฑิต ดันศิริ ลูกหม้อของกรมนี้ได้รับการแต่งตั้งให้เป็น อธิบดีกรมพัฒนาที่ดิน พร้อมๆ กับที่เพื่อนร่วมรุ่นอีก ๓ คน มีตำแหน่งในระดับสูงของกรมนี้ คือ เกษม ทองปาน เป็นรองอธิบดี มโน พงษ์สามารถ และชุมพล ลิลิตธรรม เคยเป็นรองอธิบดี กรมพัฒนาที่ดิน มีเกร็ดที่จะเล่าให้เพื่อนๆ ฟังว่า ในวันที่มีการฉลองตำแหน่งของรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ วีระ วงศ์สมุทร KU 27 จากคณะวิศวกรรมศาสตร์ เมื่อต้นปี ๒๕๕๒ มโน พงษ์สามารถ ได้มีโอกาสขึ้นไปกล่าวบนเวทีด้วยความภาคภูมิใจว่า ตนเองรู้สึกภูมิใจ ที่อยู่ภายใต้ การบังคับบัญชาของเพื่อน KU รุ่น ๒๗ เพราะตนเองเป็น ผอ.สำนักในกรมพัฒนาที่ดิน ที่มีรองอธิบดีชื่อ เกษม ทองปาน มีอธิบดี คือ อธิบดีบัณฑิต ดันศิริ มีปลัดกระทรวงฯ ชื่อ จรัสธาดา กรรณสูต (KU 27 คณะประมง) และมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ชื่อ วีระ วงศ์สมุทร ทุกคนล้วนแล้ว แต่เป็น KU 27 ทั้งสิ้น พลันที่มโนพูดจบ ก็มีเสียงปรบมืออย่างกึกก้อง ในห้องประชุมของสมาคมนิสิตเก่า มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถนนพหลโยธิน

ยังไม่หมดเพียงแค่นี้ กรมปศุสัตว์ มี “เจ้านาง” อัญชลี สุขโหตุ (ณ เชียงใหม่) เป็นผู้เชี่ยวชาญ ด้านควายหรือกระบือ ระดับแนวหน้าของประเทศในกลุ่มอาเซียน มี วิทวัส เวชบุษกร เป็น ผอ.ศูนย์วิจัย และบำรุงพันธุ์สัตว์สุรินทร์ และที่กรมประมง มี ดร.พูลทรัพย์ วิรุฬหกุล ซึ่งจบจากคณะเกษตรเมเจอร์ วิทยาศาสตร์การอาหาร ทำงานอยู่ที่กรมประมงตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งได้เป็นผู้เชี่ยวชาญระดับ ๑๐ ในด้านการแปรรูปผลิตภัณฑ์ประมง ของกรมอย่างภาคภูมิใจ

ยังมีเพื่อนเราอีกที่ทำงานกระจายอยู่ไกรกรมต่างๆ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่จะกล่าวถึงก็สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร มี อุดม ลิทธิเดช ทำงานในหน่วยงานนี้ ตั้งแต่สำนักนี้ ยังเป็นแค่กองจนเกษียณอายุ เรียกว่าคร่ำหวอดกับงานจนเดี๋ยวนี้อุดมเชี่ยวชาญการกรรณ กรมส่งเสริม สหกรณ์เป็นกรมที่สำคัญอีกกรมหนึ่ง เพื่อนในคณะเกษตรของเราที่จำได้ว่าทำงานอยู่ในกรมนี้ คือ บุญนะ ติระกุล เชี่ยวชาญเรื่องสหกรณ์โคนม สุรินทร์ สกุลธนะ ไพฑูรย์ วิบูลย์ภาณุเวช สุรินทร์ ไปเป็นสหกรณ์จังหวัดหลายจังหวัดในภาคอีสาน ไพฑูรย์ รับตำแหน่งสุดท้ายก่อนเกษียณเป็นสหกรณ์ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ทุกคนยังมีอุดมการณ์ด้านสหกรณ์เพื่อเกษตรไทยตามรอยของพระราช วรวงศ์เธอกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ พระบิดาแห่งการสหกรณ์ไทยอย่างเปี่ยมล้น

ยังไม่หมดจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เพื่อนสายกรมการข้าวซึ่งช่วงหลังแยกออกมา จากกรมวิชาการเกษตร มีเพื่อนที่ไปมีบทบาทที่ศูนย์วิจัยข้าวที่มีสถานทดลอง (ศูนย์วิจัย) กระจายไป

ทั่วประเทศ เท่าที่พบปะกันก็มี สุเทพ นุชสวาท สมัคร ยิ่งยง วลัยพร แสนวงษ์ เด็ดเชาวน์ ไกรสรกุล เพื่อนแต่ละคนเป็นนักวิชาการในการปรับปรุงพันธุ์ข้าวให้ได้ข้าวที่มีคุณภาพและให้ผลผลิตสูง ทำให้ชาวนาไทยมีความเป็นอยู่และมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น น่าชื่นใจแทนเพื่อนของเราจริง

สำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรหรือ ส.ป.ก. มีเพื่อนเราที่อยู่ที่นี่เหมือนกัน เท่าที่ทราบก็มี มาโนชญ์ คูวรากล คนนี้เป็นเลขานุการกรม และมี ยุวณู ศิริบุตร (นาคประทุมสวัสดิ์) ขวัญใจของหนุ่มกองทุนฯ มังกร นาคประทุมสวัสดิ์ เป็นปฏิรูปที่ดินจังหวัดนครนายกในช่วงเวลาก่อนเกษียณ

ที่สำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มีงานสำคัญงานหนึ่ง คือ งานโครงการเกษตรที่สูง งานนี้ต้องทำงานควบคู่ผูกพันกับโครงการหลวง ซึ่งเป็นงานตามโครงการในพระราชดำริ สฤษดิ์ ปลิ้มปัญญา เพื่อนเรารับผิดชอบเป็นผู้อำนวยการโครงการเกษตรที่สูงมาแต่เริ่มต้น มีพระองค์เจ้า ภิศเดช รัชณี เป็นที่ปรึกษาและอำนวยความสะดวก ปัจจุบันสฤษดิ์เป็นที่ปรึกษาของมูลนิธิโครงการหลวง ประจำอยู่ที่เชียงใหม่โดยตลอดแม้จะมีบ้านเดิมอยู่ที่อยุธยาก็ตาม

ในสำนักงานปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ยังมีหน่วยงานที่ตั้งมาใหม่และขึ้นตรงกับสำนักงานฯ อีก นั่นก็คือ สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัด ที่รับรู้ว่ามีเพื่อนเราที่เป็นเกษตรและสหกรณ์จังหวัด (กษ.) อยู่ ๒-๓ คน เท่าที่ติดตามได้มาก็มี ณรงค์ ศรีฟุ่ เป็นเกษตรและสหกรณ์จังหวัด เพชรบุรี อีกคนหนึ่งคือ สมพิศ กาเยาว์ (พิชญ์ พิทยาภา) รายนี้เติบโตจากกรมส่งเสริมการเกษตรมาก่อน และมาเกษียณในตำแหน่งเกษตรและสหกรณ์จังหวัดสงขลา แถมเปลี่ยนทั้งชื่อและนามสกุลอีกด้วย อี้ มีเพื่อนอีกคนหนึ่งอยู่ที่กรมส่งเสริมการเกษตรมาตลอดตั้งแต่บรรจุ อาจจะกล่าวได้ว่าได้รับตำแหน่งเกษตรจังหวัดเป็นคนแรกๆ ของรุ่นและเป็นเกษตรจังหวัดในหลายจังหวัด คือ สุทิน ศรีเผด็จ เพื่อนๆ จึงล้อว่า สุทินมีอาชีพเป็นเกษตรจังหวัด ๕๕๕ ท้ายสุดสุทินมาเป็นเกษตรจังหวัดที่ใหญ่ที่สุดของภาคใต้ นั่นคือ เกษตรจังหวัดนครศรีธรรมราช และเมื่อพูดถึงกรมส่งเสริมการเกษตรแล้ว ต้องไม่ลืมผู้หญิงเก่งของกรมคนหนึ่งที่ชื่อว่า “ต้อย” พรทิพย์ ศรีแสงจันทร์ เลขานุการกรมส่งเสริมการเกษตร ปี พ.ศ. ๒๕๕๑-๒๕๕๓

ผู้เขียนขอยุติการพูดถึงพวกเราที่ทำราชการและรัฐวิสาหกิจไว้เพียงแค่นี้ก่อน ยังมีพวกเราอีกเป็นจำนวนมาก ไปทำงานในภาคเอกชน หรือเปิดกิจการเป็นของตนเอง จัดได้ว่าเป็นระดับเสี่ยร้อยล้าน พันล้าน กันเป็นทิวแถว หลายคนเคยไปชิมกลางทางด้านการเมืองมาบ้างแล้ว เช่น ภัคดี กุลบุญ เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ในสังกัดพรรคประชาธิปัตย์ ของจังหวัดนครศรีธรรมราช เมื่อ ๓๐ ปีก่อน ปัจจุบันมีธุรกิจหลายอย่าง แกว่จังหวัดตรังและกระบี่ เช่นเดียวกับ บุญรักษ์ ดุ้ยศิริ หรือ ดร.พลัฏฐ์ จิตินันท์ ซึ่งทำกิจการปาล์มน้ำมันที่กระบี่ สำหรับที่กระบี่ยังมี บุญเวช ตันธวัชณ์ นายหัวใหญ่เจ้าของกิจการโรงแรมและธุรกิจหลายอย่างที่นี่ และโปรดอย่าลืมที่ภูเก็ต สุดาร์ตน์ (ณัฐยา) สามพระยา แห่ง Id Residence ที่ใครไปภูเก็ตควรแวะพักและสุดาร์ตน์ยังรั้งตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันการสอนและอบรมวิชาการโรงแรมซึ่งตั้งอยู่ที่นั่นด้วย

ใครที่มีโอกาสไปทางภาคเหนือ ที่เชียงใหม่ จะต้องแวะไปหาเลีย ประพันธ์ บุรณุปกรณ์ อดีตสมาชิกวุฒิสภาจังหวัดเชียงใหม่ เจ้าของธุรกิจร้านเครื่องเงินใหญ่และหุ้นส่วนใหญ่ของโรงแรมดิเอ็มเพรส โรงแรมระดับ ๕ ดาว ที่เชียงใหม่ยังมีคู่ขวัญ ธวัช และ ชนิษฐา เชิดสศิริกุล มีธุรกิจเปิดร้านจำหน่ายวัสดุและปัจจัยการผลิตทางการเกษตรระดับบิ๊ก และมีกิจการเก้าอี้ไม้ล้านนารีสอร์ท รีสอร์ทตั้งอันสวยงามน่าพักที่สันป่าตอง ส่วนในใจกลางเมือง พงษ์พนา หรือ สมชาย อยู่สุข พ่อม่ายป้ายแดง ก็เป็นเจ้าของดีฟองเรสลิเดนซ์ ที่พักที่เป็นขวัญใจของนักท่องเที่ยว ฝรั่งเศส ไทย จีน และถ้าหากไปเชียงใหม่แล้วมีปัญหา ต้องไปขึ้นโรงขึ้นศาล โปรดไปหา บรรจบ มุสิกสุคนธ์ ที่จบ Food Science แต่หันมาเอาดีทางกฎหมาย จะรับเป็นทนายว่าความให้ได้อย่างเต็มกำลังความสามารถ เมื่อจะไปเชียงใหม่ ก็ต้องผ่านนครสวรรค์ ซึ่ง ทรงศักดิ์ วรวิทย์รัตนกุล (ประโยชน์กุลนันท์) เจ้าของธุรกิจเฟอร์นิเจอร์ใหญ่แห่งเมืองปากน้ำโพอยู่ที่นั่น ให้ซึ่ง เลี้ยงข้าวสักมื้อจะเป็นอะไรไป

ในย่านภาคกลางมี ประคอง วุฒินิช เป็นเจ้าของกิจการโรงน้ำแข็งที่ใหญ่ที่สุดของลพบุรี อยู่ที่นี่ ประคองยินดีต้อนรับเพื่อนทุกคนที่มาแวะลพบุรี หากจะไปทางสุพรรณบุรี ผ่านอำเภอสรีประจันต์ไม่ควรลืมหา รัสพร (นิติพงษ์) สมบูรณ์วิทย์ แห่งร้านรสพรการเกษตร จะได้ชวนกันไปหากุ้ง ปลา อร่อยๆ ที่อำเภอสามชูกินกัน ที่ท่าม่วง กาญจนบุรี พีระเดช เหลืองสกุล มีรังกล้วยไม้ รังใหญ่มีกล้วยไม้ตัดดอกสวยๆ อยู่ที่นี่ ผลงานผสมพันธุ์และปรับปรุงพันธุ์กล้วยไม้ของพีระเดช โดดเด่นจนได้รับรางวัลเมื่อต้นปีที่ผ่านมา ผ่านมาทางจันทบุรี มีพวกเราอยู่ที่นั่นหลายคน คนแรกคือ สมชาย ศิริฤกษ์พิพัฒน์ อดีตนักรักบี้ทีมชาติ อดีตเจ้าพ่อธุรกิจจำหน่ายปัจจัยการผลิตทางการเกษตร ปัจจุบันหันมาเป็นชาวสวนที่จันทบุรีเต็มตัว ที่จันทบุรีเพื่อนเรามีกิจการทำสวนผลไม้พวกทุเรียน มังคุด สละ ลองกอง ลำไย ฯลฯ หลายคน เช่น วิชัย สันติกุล ไพฑูรย์ ศิษย์ธานนท์ ถ้าไปที่โป่งน้ำร้อน จะพบ พิสิทธิ์ พันผล ทำสวนไม้ยูคาและมะขามหวานที่นี่

พูดถึงเรื่องของเอกชน เราคงจำได้ว่าเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา บริษัท เจียไต่ จำกัด ซึ่งเป็นเจ้าพ่อในวงการเมล็ดพันธุ์ ได้จัดสาธิตพันธุ์พืชใหม่ๆ โดยเฉพาะพืชผัก ที่หลากหลายนานาชนิด มีความแปลกใหม่ น่าทึ่ง น่าชมและน่าสนใจมาก โดยจัดที่ฟาร์มสาธิตของบริษัท ที่อำเภอไทรโยค กาญจนบุรี

มีผู้เข้าไปชมงานนี้จำนวนมากมาทุกปี ผู้ที่เป็น Big Boss คนสำคัญในการจัดงานนี้ก็คือ วินิจ ชวนใช้ ชาวคณะเกษตร รุ่น ๒๗ รองผู้จัดการอาวุโสของบริษัท เจียไต๋ จำกัด ปัจจุบัน วินิจเป็นที่ปรึกษาสมาคมการค้าเมล็ดพันธุ์ไทย ที่มี ดร.ชัยฤกษ์ สงวนทรัพย์ากร เพื่อนเคย ๒๗ อีกคนหนึ่งเป็นนายกสมาคม

เพื่อนที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจทางด้านปัจจัยการผลิตทางการเกษตร ที่เป็นที่รู้จักกันดี ประกอบไปด้วย ปกรณ์ วรเศวต บุญมี เรืองรัตน์ ทวี แสงทอง แต่ที่นึกแนวไปทำธุรกิจอื่นๆ ก็คือ เสี่ยวิจิตร เจริญจิตไพศาล เศรษฐีบุญ ที่มีบริษัทจำหน่ายข้าวเกรียบกุ้ง ในเครื่องหมายการค้า “บุญจำ” อันมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วภาคอีสานและประเทศเพื่อนบ้าน สุดท้ายตอนนี้โรงเรียนเปิดเรียนแล้ว โปรดยาลืมห่วงหาขวัญใจนึก บางลำภู เจ้าของชุดนักเรียนอันเลื่องชื่อแต่ครั้งอดีต ที่มีเพื่อนเรา อุดม อมรวัฒนา เป็นทายาทรุ่นที่ ๑ ของห้างนี้

ต้องขออภัย กับเพื่อนๆ ที่ตกหล่นรายชื่อไป โดยที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวถึง ด้วยเหตุผลหลายประการ โดยเฉพาะเรื่องของการได้ข้อมูลที่ไม่ครบถ้วน เพราะยังขาดการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะข้อมูลที่ได้มาจากเจ้าตัวเอง ข้อเขียนที่ออกมาวันนี้อาจมีเพื่อนๆ คิดว่า ผู้เขียนอาจจะกล่าวถึง คนที่มีตำแหน่งหน้าที่การงานมากเกินไปสักนิด หรือเขียนในลักษณะ “คณะนิยม” เกินไป จริงๆ แล้วเจตนา ผู้เขียนเพียงอยากจะย้ำให้เห็นว่าคณะเกษตรแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีความยิ่งใหญ่ ที่ได้สร้างพวกเราชาวเกษตร KU 27 ออกไปรับใช้ชาติและสังคมไทยมากมายเหลือเกิน และได้หมายความว่า ผู้เขียนจะละเลยหรือไม่ถึงเพื่อนคนอื่น เพื่อนทุกคนมีความยิ่งใหญ่ในหัวใจของพวกเราเสมอ ตลอดระยะเวลา ๔ ปีที่เรียนด้วยกัน จากนั้นอีก ๔๖ ปี เรายังได้มีโอกาสมาร่วมอยู่ในสังคมเดียวกัน นั่นก็คือ ความเป็นชาวเคย ๒๗

เวลาที่ผ่านมาระหว่างเราจะได้พบปะเจอเจอกันมากบ้างน้อยบ้างตามแต่โอกาส ต้องพูดตามตรงว่าเราอาจจะไม่เคยพบหรือเจอเจอเพื่อนๆ บางคนเลย หลายคนที่กำลังจากร้างบางเขนไปแล้ว เราไม่เคยได้พบกัน ไม่เคยเห็นหน้า และไม่รู้จักทั้งชาวคราวของเพื่อนเลยก็มี เขาและเธอเหล่านั้นจะอยู่เย็นเป็นสุข หรือประสบความสำเร็จอย่างมั่งคั่งอย่างไร ก็ไม่อาจมีใครรับรู้ได้ เพื่อนบางคนได้ข่าวแว่วมาว่ากำลังป่วยหนักบ้าง บางรายก็ว่าตอนนั้นนอนติดเตียงแล้ว เสียงลือเสียงเล่าอ้างว่าเพื่อนคนนั้นคนนี้ไม่อยากจะเจอใคร ขออยู่คนเดียวไม่อยากไปไหน ผู้เขียนอยากจะบอกเพื่อนๆ แทนพวกเราทุกคนว่า พวกเราจะยินดีปรีดาด้วยกับเพื่อนที่มีความสุข มีคุณภาพชีวิตที่ดีในวัย สว. และในทางตรงกันข้าม เราห่วงใย อาหารและทุกข์ร้อนด้วยกับเพื่อนที่ประสบปัญหาของชีวิต ทั้งร่างกายและจิตใจเสมอ สิ่งที่น่าจะเยียวยาได้ทางหนึ่งก็คืออยากให้เพื่อนไว้ใจพวกเรา ชาว KU 27 ขอความกรุณาสละเวลาให้กับเพื่อนร่วมรุ่นสักวันหนึ่ง หากเพื่อนพอจะไปไหนมาไหนได้ หรือจะให้เพื่อนมารับเพื่อมาร่วมงานสังสรรค์ KU 27 ปีละหนึ่งครั้งก็ยังดี มาเล่าความหลัง มานั่งพุดนั่งคุยถึงทุกข์หรือสุข ให้เพื่อนได้รับรู้ ก็จะเป็นหนทางที่ดีกว่าการที่เพื่อนจะเก็บตัวเงียบๆ ไข้ไหม ถ้าปีนี้ ครีสนี้ทำไม่ทัน อย่างนั้นเริ่มต้นคิดใหม่ทำใหม่ ในวาระหน้า ดีไหมครับ ?